

... alebo o časti kresťanského života, ktorá je v praxi tak ignorovaná, ako je životne dôležitá

BOŽIE SLOVO:

(Mt 10,25-27.32-33 SSV)

Čítanie zo sv. Evanjelia podľa Matúša: *Stačí, keď je žiak ako jeho učiteľ a sluha ako jeho pán. Keď pána domu nazvali Belzebulom, o čo skôr jeho domácich?!²⁶ Nebojte sa ich teda. Lebo nič nie je skryté, čo by sa neodhalilo, a nič utajené, čo by sa neprezvedelo.²⁷ Čo vám hovorím vo tme, hovoríte na svetle, a čo počujete do ucha, rozhlasujete zo striech. ... Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojim Otcom, ktorý je na nebesiach.³³ Ale toho, kto mňa zaprie pred ľuďmi, aj ja zapriem pred svojim Otcom, ktorý je na nebesiach.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 479, 517, 442)

Minulá katechézka nás možno aj trochu vystrašila. Apoštolát... Niečo, čo je nám, katolíkom, akosi cudzie. A čoho sa dokonca bojíme, pred čím unikáme a vzpierame sa tomu s tisícakými výhovorkami typu „To je zbytočné... oni aj tak počúvať nebudú... nemám na to čas... čo by si o mne ľudia pomysleli... a veď ja sa modlím, to nestačí?...“ a podobne. Príčiny tohto strachu i odporu sú rôzne.

Prvou príčinou môže byť to, že sami nemáme čo odovzdávať, pretože sme sami ešte neuverili, neprijali Krista, nezačali s Ním žiť. Ignácio Larranaga trefne o tomto druhu „katolíkov“ píše: *„Bůh [se] ztrácí v jakési nejasné dálce. [Stává se] pouhým pojmem bez krve a bez života. Nikomu se nechce být, sdílet se, žít s nějakým „pojmem“, pouhý pojem nás nemůže povzbuzovat, abychom bojovali a překonávali se. ... Bůh pomalu přestává být odměnou, radostí, potěšením..., stále méně s Ním počítáme. A tak, když se dostaví nějaká krize, se na Boha neobracíme, protože je pro nás už jen pouhým slovem, které už nám říká velmi málo; uchylujeme se k různým psychologickým prostředkům nebo se prostě tou krizí necháváme unášet. ... Snad [takový člověk] stále tvrdí, snad i cítí, že hypotéza, že Bůh existuje, dosud platí, ale ve skutečnosti si zařídili život tak, jako by Bůh neexistoval. To znamená, že Bůh už pro ně není žádná blízká, konkrétní a uchvacující skutečnost.“* Kardinál Schönborn, citující církevných otcov staroveku, hovorí, že *„stávajúc sa Bohom máme aj z iných „robiť bohov““*, odovzdávať apoštolátom ďalej dar zbožštenia. Ak sme ho ale sami neprijali – ako by sme ho mohli dať ďalej?

Z tohto stavu potom vyrastá ďalší dôvod, ľahostajnosť a bezcitnosť voči iným ľuďom v štýle „však môžu prísť, kostol je otvorený pre všetkých...“ (a keď prídu, tak na nich často pozeráme s nechutťou ako na tých, čo teraz obracajú kabáty a podobne) – a to, že sa možno naveky zatratia nás nijako netrápi ani nevzrušuje, však my sme predsa tí dobrí a skvelí a všetko si plniaci katolíci a denne sa modlíme k Pánovi slovami farizeja z Písma: *„Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia: vydierači, nespravodlivci, cudzožníci alebo aj ako tento mýtnik“* (Lk 18,11) – ak aj nie slovami, tak postojmi, skutkami a životom určite. Ani pritom plní spokojnosti so sebou samými nebadáme, ako sa sami k Peklu zosúvame... pretože ako by sme s podobnou krutou bezcitnosťou mohli do Kráľovstva lásky, v ktorom sa aj život dáva za bližšieho? Ako hovorí sv. Ján Zlatoústý: *„Nič nie je zbytočnejšie ako kresťan, ktorý sa nestará o spásu druhých...“*

Ale aj ak sme Bohu otvorení, ak s Ním skutočne zijeme a planieme túžbou priviesť všetkých ľudí ku Kristovi, ako nám to prikazuje Cirkev, často narážame na to, že proste nevieme ako to urobiť. Čo znamená apoštolovať? Hlásať Evanjelium? Znamená to napomínať iných ľudí? Prehovárať ich? Presvedčať? Hádať sa s nimi? Kritizovať zlo, ktoré konajú? Ťahať ich do kostola? Ku sobášu, k sviatostiam? Pretože väčšinou si práve toto pod pojmom „apoštolát“ predstavujeme. A keď to nefunguje – a ono to na 99% naozaj nefunguje! – tak sa vzdáme a uchýlime k onej rezignácii typu „Nejde to... nedá sa to... nedokážem to... neviem to... nemám na to... končím...“

Apoštolát je ale o niečom úplne inom. Od čias samého Krista a apoštolov má svoju ucelenú charakteristickú postupnosť. Začína sa ohlasovaním Krista, svedectvom o Kristovi, nie nejakom dávnom historickom, ale o Kristovi Živom, Mocnom, Prítomnom, oslobodzujúcom a uzdravujúcom, ktorý je vrcholom všetkej krásy, dobra i nádhery. Potom pokračuje ohlasovaním Evanjelia, Božieho plánu, pozvania i ponuky k zbožšteniu sa v Bohu, pozvania do Božej Slávy tohto nádherného a úchvatného Krista. Potom nasleduje predkatechumenát, v ktorom sa zodpovedajú základné otázky s tým súvisiace. A keď sa ten druhý rozhodne pre Krista, nasleduje katechumenát. A po katechumenáte krst a birmovanie a Eucharistia (ak ich ešte neprijal). A potom mystagógia... a nakoniec život v malom spoločenstve ako je to naše (a najskôr práve v tom našom), v Tele Cirkvi. Je to proces, v ktorom nikdy nie sme sami. Aj keď v jeho prvých fázach – zvestovanie Krista a zvestovanie Evanjelia – sme spravidla navonok sami, predsa sami nie sme. Už v tej fáze sa za nás aj za toho druhého modlia spolu s nami naši bratia a sestry v našom malom spoločenstve a je s nami v prvom rade Duch Svätý. Ďalšie fázy potom už prebiehajú priamo v našom malom spoločenstve a stále viac aj v samom farskom spoločenstve a s jeho pomocou.

Ak sme teda plní Krista, ak sme sami uverili, ak prežívame, že *„Bůh [má] „chut“ opojného vína a je báječnejší než všetky hostiny země. ... [jak] František z Assisi, ten nejchudší člověk na světě: celé noci prochodil pod hvězdným nebem a naplněn Bohem volal: „Můj Bože, ty jsi mě všechno!“* Pociťoval něco, co lidé poživační, světáci a milovníci tohoto světa nikdy nemohou zakusit“ (Ignácio Larranaga) – potom je čas sa tomuto umeniu apoštolátu naučiť – tak, ako kedysi apoštolí od Ježiša.

DO PRAXE:

1.: UVAŽOVANIE:

Často to vidame vo filmoch... ale aj sami zažívame: *Idete k niekomu, kto niečo robí, chcete sa k nemu pridať – a preto sa pridáte k jeho práci. Bez toho by ste boli iba divákmi, ktorí sa mu prizerajú. Ale spoločná práca vás spája a robí z vás druhov, spoločníkov.*

Už sme si hovorili, že *tím* vytvára nejaké, hoci aj povrchné a formálne vzťahy, aby spolu vykonal nejakú prácu. Naopak, my, Cirkev, tvoríme komunitu, v ktorej pomocou spoločnej práce budujeme vzájomné vzťahy jednoty a lásky.

Platí to aj o Kristovi. Kristus buduje Božie Kráľovstvo – nato prišiel (Mk 1,38n) a za to vylial na kríži svoju Krv (Sk 20,28; Ef 5,25). Písmo o tomto Kráľovstve – ktoré sa na zemi volá Cirkev – hovorí: *„dajte sa vbudovať aj vy ako živé kamene do duchovného domu“* (1 Pt 2,5) Najprv sme sami k tomu boli Kristom privedení cez bratov a sestry, ktorí sa obrátili prv ako my – ale potom, už vbudovaní, my sami sa zapájame do tejto Kristovej staviteľskej činnosti. Každý človek-kameň tejto stavby musí byť najprv prinesený, potom otesaný do správneho tvaru a nakoniec uložený na svoje miesto v tejto dokonalej stavbe. Tomu v Cirkvi zodpovedá apoštolát (prinesenie), katechumenát (otesanie) a mystagógia v spoločenstve (vlozenie). Apoštolátom toto dielo začína. Bez neho nemôžeme pracovať s Kristom – a teda ani mať s Ním podiel na Jeho Sláve. Preto Cirkev s celou vážnosťou učí: *„dielo šírenia evanjelia je základnou povinnosťou ľudu Božieho.“* (Ad Gentes 32)

2.: KONANIE:

Tento týždeň budem uvažovať nad týmto: Som už sám veriaci a obrátený človek? Mám už čo odovzdávať? Milujem ľudí okolo seba a záleží mi na nich, hlavne na ich spásu? Alebo som k nim stále bezcitne a kruto ľahostajný? Apoštolujem? Alebo som to aspoň niekedy skúsil? Ak hej – ako to robím? Kristovým a apoštolským spôsobom? Alebo skôr oným presvedčaním, karhaním, naliehaním, tlačiením „do kostola“? Aké sú moje skúsenosti doteraz? Robím v niečom chybu? Mám nejaký nedostatok? Čo by som mal v tomto smere urobiť?